Олена ГАСЬКЕВИЧ,

ст. науковий працівник музею

Юліуша Словацького

У Міжнародний день театру, 27 березня, в музеї Юліуша Словацького відбулася зустріч із акторами Кременецького Народного аматорського театру. Це – друга з циклу театральних зустрічей «Мельпомена в провінції».

У назві циклу закодовано роль провінційного театру як одного з основних факторів формування естетичних смаків публіки. Мельпомена – одна з міфічних древньогрецьких муз – покровителька театру. Театральне мистецтво – синтетичне. Воно вміщає елементи багатьох інших галузей творчості – музику, спів, танець, художнє мистецтво. Тому, протягом століть, саме на долю провінційного театру припала місія ознайомлення широких мас публіки із прекрасним, формування її естетичного світогляду.

Не випадково ці «Зустрічі» вже вдруге відбуваються в музеї Юліуша Словацького. Адже саме слово «музей» – походить від грецького «музеон» –обитель муз. Концепція музею Юліуша Словацького передбачає, що цей заклад має виконувати не лише експозиційну функцію, бути не лише центром міжнародної співпраці, він покликаний пропагувати різноманітні жанри і види мистецтва. За кільканадцять років своєї діяльності музей Юліуша Словацького дійсно став «обителлю муз». Тут, у Салоні Саломеї, звучить рояль, лунає поетичне слово та спів.

Нинішня «Театральна зустріч – 2017» із Кременецьким Народним аматорським театром була присвячена відображенню долі українського народу в драматургії і, надіємось, сприятиме вихованню поваги до звичаїв і традицій рідного краю, розуміння

краси художнього слова. «Зустріч» супроводжувалась експонованою в «Салоні Саломеї» виставкою «З історії створення театру», що ілюструвала його діяльність та успіхи протягом багатьох десятиріч. Режисер театру – Лілія Шевченко ознайомила присутню молодь: студентів Кременецької академії ім. Тараса Шевченка, медичного училища ім. Арсена Річинського, учнів ліцею ім. У. Самчука й інших з життям Народного театру, його репертуаром, режисерами, що його очолювали в різні роки. Розповіла і про досягнення творчого колективу. Одним із найбільш значимих у цьому році став Диплом лауреата 1 ступеня Тернопільської обласної Тернопільської адміністрації, управління культури Тернопільської ОДА та Обласного методичного центру народної творчості, одержаний днями на обласному огляді колективів Шевченкового слова «Борітеся – поборете!». Серед 53 учасників огляду Кременецький народний аматорський театр виявився найкращим. Від презентував інсценізацію балади Тараса Шевченка «Тополя».

Присутнім було продемонстровано фрагменти вистав з репертуару театру. Весело й зворушено сприйнявся виступ корифея театру Сергія Юрчука, що презентував жартівливу мініатюру із вистави «Бувальщина» за мотивами твору А. Велисовського «На чужий коровай очей не поривай».

Глядачі мали можливість побачити й конкурсну інсценізацію Шевченкової «Тополі». Це – один із ранніх творів Кобзаря, де відображено глибокі переживання дівчини, розлученої з коханим. Актори – Віра Шуман, Світлана Кічата, Оксана Тарківська, Павло Левицький, Сергій Паланюк, Катерина Козачук, Яна Дубчак – мовою пісні й танцю розкрили зміст народної символіки та міфологічні метаморфози.

Згадані п’єси на українську тематику – далеко не єдині у творчому доробку театру. В його репертуарі: і комедія «Віддавали батька в прийми» (В. Канівець), і драма «Наймичка» (І. Карпенка-Карого), і багато інших.

Режисер театру Лілія Шевченко представила того дня і тих, хто є незаміним для функціонування театру, хоч і залишається за його лаштунками. Це – звукорежисер Роман Харамбура та художник-декоратор Віталій Чумакевич. Директор музею Тамара Сеніна інспірувала дискусію із присутніми акторами, що мала ширше запізнати присутніх із творчістю акторів-аматорів.

На завершення, в Міжнародний день театру, прозвучало вітальне слово режисеру та учасникам театралізованого дійства від начальника відділу культури, туризму,

національностей та релігій Кременецької РДА – Лариси Антонюк і художнього керівника районного будинку культури – Володимира Дзюми. Були вручені грамоти.

«Театральні зустрічі» в музеї – це не лише популяризація сценічного мистецтва, а й розкриття талантів наших краян, людей, яких ми знаємо в обличчя, минаємося з ними на вулиці, їдемо з ними у громадському транспорті, контактуємо в повсякденному житті – на роботі чи під час навчання. Ці зустрічі дають нам можливість стати свідками їх сценічного преображення – вони розкриваються перед глядачами новими гранями, проживаючи за короткий період декілька життів.

{joomplucat:115 limit=34|columns=4}